

λιτικό, εθνικιστικό. Δημοτικισμός θά πῆ ξεσκλάβωμα, λεφτεριά, ζωή.

Λοιπόν; Λοιπόν, ὁ σκοπός μας ἕνας — προπαγάντα, γιά νά λύσουμε τὸ ζήτημα. Ἀνάγκη νά τὸ νοιώσῃ ὁ λαός, ὁ κοσμάκης, τὸ ζήτημα. Καὶ ποῦ θά πῆ ἀνάγκη πρὸς τὸ λαὸ νά καταδοῦμε ἐμεῖς οἱ φωτισμένοι. Νά καταδεχτοῦμε, νά κουραστοῦμε. Ἄν θελήσουμε νά τὸνομάσουμε φιλολογικό, ἀπεριόριστα, τὰδερφάτο, ἐλοφάνερο πὼς θά κάνουμε μιὰ τρύπα μέσ' στὴ θάλασσα. Καὶ δὲ θέλω νά πῶ πὼς προπαγαντισμός κ' ἕνα εἶδος φιλολογίας δὲν εἶναι συνεξάρτητα. Συχνὰ ὁμιλίες πάνου σὲ διάφορα θέματα — παιδαγωγικά, ψυχολογικά, οἰκονομολογικά, ἐγκυκλοπαιδικὰ κτλ. ἔστω καὶ διηγηματάκια ὅποιος μπορεῖ νά γράφῃ ρεαλιστικά, παρατηρητικά, ἀπὸ ἂν μποροῦμε νά τὸ ποῦμε φιλολογία, ἀπὸ χρειάζεται. Γιατὶ ἔτσι ὅλοι οἱ φίλοι θά μορφώνονται, θά μαθαίνουνε πράγματα, καὶ συνεπούμενα, θά κατανοῦνε πιὸ καπάτσι γιά τὴν προπαγάντα. Ἐπειτα, ἐκδρομές. Τί, ἀκόμα στὰ καφενεῖα; Χωρὶς ἀέρα, χωρὶς κίνηση, χωρὶς σκληραγωγίε τί σημασία μπορεῖ νά ἔχῃ ἡ νιότη; Καὶ ἂν, γιά παράδειγμα, τὸ ποῦμε φιλολογικὸ τὰδερφάτο, τότε τί θά κάνουμε; Θά βγάλουμε περιοδικό. Κάθε φορὰ ποῦ θά μαζεθόμαστε, ὁ ἕνας θά ἔχῃ νά διαβάσῃ τὰ πράσινά του τὰ τραγούδια, ὁ ἄλλος τὰ γαλάζια του, ὁ τρίτος τὸ παραμυθάκι του κτλ. Συνακόλουθο — οἱ παρατηρησιῶνες: ἔδῳ ἡ γλώσσα δὲν εἶναι καλή. Ναί, μὰ ἐγὼ πιστέβω στὸν Ψυχάρη. Ἐγὼ δὲ θέλω νά ξέρω τὸν Παλαμά. Ἐγὼ θέλω τὴν τέχνη γιά τὴν τέχνη. Ὅχι, ἐσὺ θέλεις τὴν τέχνη γιά τὴ γλώσσα κτλ. κτλ. καὶ μαλλιά καὶ κουδάρια. Τάπρτέλεσμα — ἡ Σοφία. Θά καταντήσουμε τὰδερφάτο τῶν κριτικῶν καὶ τῶν μονάκριβων φιλολόγων. Θά τοὺς γκρεμίσουμε ὅλους — Παλαμάδες, Ψυχάρηδες κτλ. — στὸν κύκλο μας, γιατί τέτοια εἶναι ἡ πάστα μας, τέτοια κ' ἡ ἀνατροφή. Θά χωριστοῦμε σὲ σχολές — ἂν ἀγαπάτε — καί... Τὸ ἀλληλοφάγωμα ἀναπόφευγο, γιατί ἴσως ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ νά μὴν κρίνῃ καλὸ τὸ ποίημα τοῦ Α ἢ τὸ ἄρθρο τοῦ Β. Καὶ τότε ὁ Α καὶ ὁ Β θαρρεῖτε πὼς δὲ θά θυμώσουνε; Θά τριξοῦν δόντια καὶ θά βρῖσουνε ὅλους ὡς τὸν Ω. Καὶ ὅμως θά λεγόμαστε φίλοι καὶ ἀδερφοί. Ἐτσι θά καταντήσουμε. Τὸ σωστὸ εἶναι ὅσοι θέλουνε νά ναι ποιητάδες καὶ τεχνίτες τοῦ λόγου, ἄς εἶναι. Ὅμως καὶ ὅσοι δὲ θέλουνε νά σκοτίζονται μὲ τίς μουσες — ἐλέφτεροι. Τί, γι' ἀπὸ ξεμπερδέψαμε ἀπ' τὰ νύχια τοῦ δασκάλου, γιά νά πέσουμε στὶς μοσχερὲς ἀγκάλες τῆς τέχνης ὅλοι; Ψεγάδι μας καὶ τοῦτο — ἀπ' τὴ μιὰ τὴν ἄκρη στὴν ἄλλη. Ἀντίς νά γίνουμε πραχτικοὶ λιγάκι, πάμε πιὸ πέρα καὶ ἀπὸ τὸ δάσκαλο. Ποίη-

ση ὅλοι. Γίνουμαι μηχανικός, γίνουμαι δικηγόρος, γίνουμαι γιατρός. Εἶμαι καὶ δημοτικιστής. Δημοτικισμός δὲ θά πῆ μονάχα φιλολογία, καί, μᾶλλον λόγια, τὴν συντροφιά, γιά νά γραφτῶ κ' ἐγὼ, δὲν τῆνε θέλω φιλοκογικὸ ἀδερφάτο. Θέλω δημοτικιστικὸ ἀδερφάτο, γιά νά λύσουμε ἀπὸ τὸ ζωτικὸ τὸ ζήτημα τοῦ δημοτικισμοῦ, ὄχι φιλολογικὸ γιά νά γεμίσουνε τὸν τόπο ἀπὸ ποιητάδες.... Τώρα νά δοῦμε τί θά πῆ ἡ ἐπιτροπὴ. — Διάλεξε, μικροομιλίες, συζητήσεις, ἐκδρομές κτλ. γιά νά γίνουμε ἱκανοὶ γιά τὴν προπαγάντα, δηλ. γιά νά φωτίσουμε τὸ λαό. Ἡ περιοδικό, γιά νά μαλλιοκουβαριαστοῦμε καὶ νά γίνουμε ἀκατάδεχτοι φιλόλογοι ὅλοι μας, ἔτσι γιά νά χάρτῃ ὁ λαὸς τὰ «σοφία σοῦζα κτλ.» καὶ νά βασιλέβῃ καὶ νά κυριαρχῇ αἰώνια ὁ δάσκαλος. Ἡ ἐπιτροπὴ εἶναι καλὰ παιδιά. Νά διοῦμε.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ ὠραία μελέτη τοῦ κ. Μανόλη Τριανταφυλλίδη «Ἐπιστήμη καὶ Ζωή. Ἐνα βιβλίον γιά τὴ γλώσσα μας», ποῦ δημοσιεύτηκε στὸν τελευταῖο ἀριθμὸ τοῦ Δελτίου τοῦ «Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου» (χρόνος Β'. ἀριθμὸς Α'.) βγήκε σὲ ἁμορφοτυπωμένο χωρὶς στὸ φυλλάδιο καὶ πουλιέται γιά 25 λ. στὰ βιβλιοπωλεῖα τοῦ Ἐλευθερουδάκη καὶ τῆς «Ἐστίας». Ὁ «Νουμάς» ἔχει στὴ διάθεσή του μερικὰ ἀντίτυπα καὶ στέλνει χάρισμα ἀπὸ ἕνα σὲ ὅποιον ἀπὸ τοὺς συντρομητές του τὸ γυρέψῃ μὲ μιὰ κάρτα.

— Ὑστερ' ἀπὸ τὸν «Τριστάνο» θά τυλώσουμε στὸ «Νουμά» τὸ «Μπαλοσαμωμένο ἀῶρι», μονόπρακτο δραματάκι τοῦ Μίλτου Κουντουρά.

— Ὁ ποιητὴς Σωτήρης Σκίπης τύπωσε τὸ «Γύρο τῶν Ὁρῶν», ὄνειρόδραμα σὲ πέντε μέρη καὶ πρόλογο. Τὸ βιβλίον πουλιέται 4 φρ. καὶ ὅποιος θέλει νὰν τάποχτήσει μπορεῖ νά γράψῃ ἀπ' εὐθείας στὸν ποιητὴ: Mons. S Scipis. La Bastiane. Rognac. Bouches-du-Rhône) France. Γιά τοὺς βιβλιόφιλους ἔγινε καὶ ξεχωριστὴ ἔκδοσις σὲ ὀλλανδέζικο χαρτί (15 φρ.) καὶ σὲ γιαπωνέζικο (30 φρ.). Ἄμα λάβουμε τὸ βιβλίον θά γράψουμε πλατιά γι' αὐτό.

— Ὁ κ. Louis Roussel καθηγητὴς στὸ Λύκειο τοῦ Αἰξ, ἐτοιμάζει μιὰ μεγάλη γραμματικὴ τῆς δημοτικῆς μας γλώσσας Ἡ γραμματικὴ αὐτὴ, μαζί μὲ μιὰ συλλογὴ ἀπὸ Μυκονιάτικα παραμῦθια, θά ναι οἱ θέσεις του, καθὼς μᾶς γράφει.

— Διαβάζουμε στὴν «Ἀλήθεια» τῆς Κύπρου πὼς τὸ «Μαῦρο χέρι» τοῦ Ταγκόπουλου παίχτηκε τελευταῖα στὴ Λεμεσό ἀπὸ τὸν κ. Σαραμαντῆ καὶ τὴν κ. Βουτσιανῆ. Γιά τὸ «Μαῦρο χέρι» δημοσιεύει στὴν «Ἀλήθεια» (ὁ τοῦ Γεννάρη, σελ. 3) σύντομη ἀνάλυσις ὁ κ. Βίκτ. Ζήνων.

— Τὸ δράμα αὐτὸ θά παιχτεῖ καὶ στὴ Σμύρνη ἀπὸ τὸ θίασο τῆς κ. Κυβέλης, μεταφράζεται καὶ ρούσικα ἀπὸ τὸν κ. Φιλ. Στεφανίδη γιά νά παιχτεῖ στὸ θέατρο τῆς Ὀδέσσας.